

Militæretaten end for Civile, navnlig for Personer imellem 15 og 18 Aar. Det er jo et Princip i den borgerlige Lovgivning, at Personer mellem 15 og 18 Aar blive, hvor Straffen ellers vilde være Bånd og Brød, straffede med Rotting. Dette vil ogsaa, saavidt jeg ser, være Tilfældet efter det foreliggende Udkast, forsaavidt de Naagjældende blive dømt for nogen borgerlig Forbrydelse, men derimod vil man ikke anvende saadan Straf paa disse unge Mennesker, forsaavidt de dømmes for militære Forbrydelser, og man er i disse Tilfælde gaaet over til at anvende den Straf, som man i Civiletaten netop søger at undgaa for disse Personer, nemlig Bånd- og Brødsstraffen. Hvorvidt det er hensigtsmæssigt, vil jeg lade staa hen; jeg for mit Vedkommende har imidlertid ikke kunnet overbevise mig derom. Hvad de øvrige Straffe angaar, saa ere de jo som sagt holdte nær til den civile Lovgivnings Bestemmelser. Hvad særlig angaar det Spørgsmaal, der har været saa brændende, nemlig Spørgsmaalet om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, da drifter jeg mig ikke til at udtale nogen afgjort Dom i saa Henseende. Det er mig aldeles vitterligt efter Samtale med mangfoldige Officerer, at det er en saa godt som enstemmig Dom i Militæretaten, at man bør beholde Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, og at man bør anvende den i et større Omfang, end det efter Udkastet, som det nu foreligger, vil blive Tilfældet. Det er mig imidlertid ikke aldeles klart, om der ikke dog ligger nogen Misforstaaelse til Grund for de Erfaringer, hvorpaa de bygge denne Anskuelse. Man paabeleger sig jo altid, at man har set de gavnlige Virkninger af denne Straf, man har set den Frygt, der er for den, og man har set den Svirghed, der er for atter at komme op i 1ste Klasse. Men Spørgsmaalet er, om denne Dom ikke er paavirket af det, som for Diebliffet ligger bag ved Nedsættelsen i 2den Klasse, nemlig Afgangen til at behandle de Naagjældende paa den Maade, som de mest frygte. Det er Noget, som for mig i det Mindste ikke er ganske klart, men jeg tror, som sagt, at det er den almindelige Mening i Militæretaten, at Nedsættelse i de Meniges

2den Klasse bør anvendes i større Omfang, end det er foreslaaet her i Lovforslaget, saaledes som det foreligger. — Gaar jeg over til at betragte, hvorledes Straffesatserne i dette Lovforslag ere i Forhold til Straffesatserne i den borgerlige Straffelov — jeg mener ikke selve Straffearterne, men den Maade, hvorpaa man har sat Straffen i de enkelte Straffesatser — saa erkjender jeg, at der i det Hele har været en Bestræbelse efter at bringe Overensstemmelse tilveie; men der er dog i saa Henseende flere stærke Uoverensstemmelser. For det Første forekommer det mig, at det foreliggende Lovforslag meget afviger fra den borgerlige Straffelovgivning i det betydelige Omfang, i hvilket det anvender Livsstraf. Naar man gjennegaar Lovforslagets forskellige Kapitler, vil man finde en overordentlig Masse Tilfælde, i hvilke der sættes Livsstraf enten som eneste Straf eller i alt Fald som Alternativ. Den Gang, den borgerlige Straffelovgivning var for til Behandling, var man enig om at burde indskrænke Livsstraffen — Mange holdt jo paa, at den helt skulde bortfalde — til saa saa Tilfælde som muligt, men at den da ogsaa, naar den idømtes, burde bringes til Anvendelse, saa at den Leg, der tidligere havde været med Livsstraffens Idømmelse, idet den kun i de allerfærreste Tilfælde, ja, ikke i eet Tilfælde af hundrede blev bragt til Udførelse, kunde ophøre. Nu erkjender jeg, at der i militære Forhold kan være hyppigere Anvendelse for Livsstraf end ved borgerlige Forseelser, men jeg frygter for, at det Omfang, hvori den her er sat, vil føre til lignende Uheldigheder i Anvendelsen som dem, jeg ser paapegede med Hensyn til den tidligere borgerlige Straffelov. Naar man ser saadanne Bestemmelser som den, der findes i § 75, og som gaar ud paa, at den, som under Fægtningen, eller naar Fægtningen forestaar, uden Befaling af vedkommende Forsatte giver Signal til Overgivelse, skal have sit Liv forbrudt — ja, saa kan dette være meget rigtigt, og jeg skal ikke modfætte mig, at en saadan Straf fik Anvendelse, men jeg vil blot sige: Lad det saa ogsaa være Alvor. (Røfod: Ja). Det ærede Medlem siger Ja, og jeg vil ogsaa haabe, at det bliver